

arxiu del
centre excursionista
de terrassa

quarta època - juliol / desembre 1979 - N.º 20

SUMARI:

"Adversitats"

"Itineraris Romànics del Vallès Occidental (del VIII al XI)", per Mateu Fusalba i Bosc.

"Els petits avencs de la nostra muntanya (V)", per Xavier Badiella i Albert Buil.

"Un itinerari a Sant Llorenç del Munt", per la Secció de Ciències Naturals.

"Esquí a la Canal del Cristall" per Miquel Prat.

"El Castell de Pera", per Montserrat Balasch i Xavier Badiella.

Crònica: Actes i conferències; Crònica del XXXI Campament d'Alta Muntanya.

Secció de Fotografia: XVII Concurs social de diapositives.

Biblioteca: Ingressos per donatiu, adquisició i subscripció. Comentari.

Secció d'Esquí: Crònica d'activitats; Assemblea Anual.

Secció d'Investigacions Subterrànies: Estiu 1979; Morterón II; Assemblea Extraordinària.

Gravats: Avenc del Pi de les Quatre Besses i Avenc de la Casa Nova, topografies de X. Badiella. Mapa de l'itinerari de St. Llorenç per Can Pèlecs, Sot de la Bóta, Alzina del Sal'lari, la Barata, per J. Fustagueras. El Castell de Pera, dibuix d'Emili Badiella.

PORTADA:

Des de Matadepera, les edificacions i els carrers asfaltats s'estenen cada vegada més cap al cim i esgratinyen la muntanya de Sant Llorenç del munt.

Fotografia cedida per la Comissió de Festes de Matadepera.

arxíu
del

centre excursionista de terrassa

Adherit a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Esquí
Institució Catalana d'Història Natural

QUARTA ÈPOCA — JULIOL / DESEMBRE 1979 — N.º 20

ADVERSITATS

Els qui estimem les nostres serralades del Sant Llorenç del Munt i de l'Obac vivim constantment amb l'ai al cor. Sembla que totes les adversitats s'hagin posat d'acord per tal de quedar-nos sense la seva bellesa. Quan no és el trial —tantes vegades comentat des d'aquestes editorials—, és la brutícia de molts dels qui passen per elles. I també, les urbanitzacions, que se'ns han menjat gran part del parc que és de tots. I si a tot això hi afegim els incendis, quin panorama ens queda!

No és gens difícil fer actualment una excursió per la nostra muntanya i estar caminant una bona estona per dins d'una urbanització i trobar-te després amb tota una sèrie de camins erosionats per on hi corren les motos, que no respecten la tranquil·litat de qui camina per aquells indrets. I més endavant, passar per un avenc, que sembla més aviat un abocador que no pas un fenomen geològic. I arribar a una font, que malgrat el dipòsit construït anys enrera, és seca i voltada de pots de llauna, plàstics, vidres trencats i adornada de pintures i signatures. Seguirem caminant i veurem aquell gorg, allà on el riuet es fa més ample, que es va emplenant d'escuma que regalima d'un cotxe que l'estan netejant.

Davant aquest desbordament d'adversitats sortosament hi ha hagut alguns intents neutralitzadors: les diverses campanyes fetes per algunes

entitats, entre les quals ens comptem nosaltres, per a netejar els avencs i arreglar les fonts; la creació del Parc Natural, encara que molt petit, almenys ha permès la no destrucció de les parts més elevades; la prohibició de competicions automobilístiques i de trial; i per últim la col·locació a cura de la Diputació Provincial, de bidons per a les deixalles als llocs més concorreguts i amb la corresponent recollida cada dilluns.

Però creiem que amb tot això no n'hi ha prou. Cal una millor planificació del terreny, un control molt rigorós del trial si és que encara volem conservar alguna cosa, un servei de vigilància per tal d'evitar incendis o que s'embruti la muntanya. I una conscienciació de les persones, **sobretot des de les escoles**. Si coneixem millor la muntanya, més la respectarem i la cuidarem.

ITINERARIS ROMÀNICS DEL VALLÈS OCCIDENTAL

Per Mateu FUSALBA i BOSC

VIII

MATADEPERA, FONT DE LA TARTANA, EL GIRABAU, SANT FELIU DEL RACÓ,
CASTELLAR DEL VALLÈS.

S'efectuà aquest itinerari matinal el diumenge dia 31 de Desembre del 1978. Una trentena de consocis i simpatitzants, assistiren a aquesta curta excursió del Romànic Comarcal, la qual coincidí amb la que de faïçó anyal realitzem durant el període de les festes de Nadal, Cap d'Any i Reis.

Durant aquest breu recorregut i un cop davallats del pintoresc carener del Girabau, actualment amenaçat de total destrucció i tala del seu superb bosc, a causa de la polèmica «desurbanització» que s'hi està abatent sembla de manera irremissible, s'arribà al xamós poblet de SANT FELIU DEL RACÓ en el qual es visità l'església. Fòrem molt amablement atesos i assessorats pel seu actual rector, el terrassenc Mossèn Feliu, qui ens comentà les particularitats i característiques de la seva església parroquial. Conserva restes de la seva fàbrica romànica del segle XII i del seu airós campanar originari de la mateixa època, actualment molt acuradament restaurat. A l'interior del temple, poguérem admirar les nombroses i superbes pintures murals de moderna realització que tan dignament l'embelleixen.

Finalitzà la caminada a CASTELLAR DEL VALLÈS, on va ésser possible contemplar i lloar el seu famós conjunt de Pessebres artístics i populars que, durant el cicle nadalenc, s'exhibeixen dins la capella de Montserrat d'aquesta veïna població.

IX

Cruïlles de rutes entre CALDES, SENTMENAT, MARIMON, l'Alzina Grossa, SANT MIQUEL DE L'ARNÓ, SANT MIQUEL DELS ARCS —o TORRE ROJA—, SANT MARTÍ DE ROVINYÓ a Can PASCOL, vall i gorg d'en PÈLACS, Font del Roure, Pont Romà, CALDES DE MONTBUI.

El diumenge dia 9 de Març es realitzà aquest itinerari anunciat per primera vegada pel dia 10 de febrer i que no pogué efectuar-se a causa del mal temps. Un bon grup de simpatitzants varen assistir a aquesta travessia per admirar tres monuments romànics, situats dins el paisatge relativament verge i quasi oblidat de les verdes vessants del migjorn de la muntanya del FARELL.

Amb aquest interessant recorregut d'unes quatre hores de caminada, es pogué admirar la bonica ermita romànica de SANT MARTÍ DE ROVINYÓ, al bell mig de la vall i propietat del PASCOL, les runes de la capella circular de SANT MIQUEL DELS ARCS, situada

al bell cim d'un panoràmic turó emboscat, tot ell envoltat per un sorprenent i molt vast conjunt de restes de caire quasi ciclòpic, de les quals, no tenim actualment confirmació de la seva cronologia ni de la seva finalitat històrica i monumental. També s'admiraren les runes, de la que fou església romànica de SANT MIQUEL DE L'ARNÓ, situada al peu de l'anteriorment referit turó, conegut actualment pel nom de Turó de la TORRE ROJA.

Molt lloada fou la bonica vall d'en PÈLACS, amb la seva exquisida font situada sota un decoratiu i romàntic arbrat, sobre l'espectacular i sorprenent salt de la gran cascada que d'allí s'enfonsa dins la fonda clotada, de l'espada i selvàtica vall, al bell mig de la qual hom admira el seu famós «gorg», avui malauradament cegat, a causa de la desafortunada explotació de les pedreres obertes a les vessants superiors del cim del FARELL.

Arribats a CALDES DE MONTBUI, poguérem admirar el seu Pont i Banys romans, així com també el deliciós i evocador Museu Romàntic de Can DELGER, creat dins una casa pairal del segle XVIII, curulla de mobles i objectes artístics d'un caire popular i artesà verament inoblidables.

X

Qm. 15 de la carretera de TERRASSA a SABADELL, camí vell de la SERRA de PEDARALBA, SANT QUIRZE DEL VALLÈS (o de TERRASSA), CAN DIVIU, LA TORRE DE SANT PAU, SANT PAU DE RIUSEC, SABADELL Sud.

Aquesta breu excursió matinal efectuada el diumenge dia 4 de Novembre i en la qual participaren 20 consocis i simpatitzants, permeté conèixer una petita església molt injustament oblidada i d'unes característiques (que actualment i mercès a recents investigacions i excavacions, comença a ésser divulgada com es mereix) verament excepcional dins el nostre romànic comarcal: SANT PAU DEL RIU SEC.

Deixat l'autobús que uneix horàriament TERRASSA i SABADELL, començarem a caminar pel bonic camí carener que mena al poble de SANT QUIRZE. Travessada l'autopista pel pont sobre la mateixa i un cop esmorzats dins un bosc de bells pins supervivents d'aquests tan lamentables i caòtics suburbis nostres, passàrem SANT QUIRZE, aquest poblet que gaudeix de les denominacions de GALLINERS, de TERRASSA i actualment sembla que s'imposa el de SANT QUIRZE DEL VALLÈS, cosa que emperò no gosem pas confirmar.

D'aquesta població i després de travessar nombrosos impediments d'ordre vial per a mecanitzacions rodades, franquejàrem el RIU SEC i s'arribà a la TORRE DE SANT PAU, gran i folgada pagesia, avui compresa junt amb les seves terres de cultiu que l'envolten, dins un gran complex industrial de productes làctics. Entre els conreus i el gran talús de l'autopista, es pogué admirar l'exterior (car l'interior resta segellat per les actuals excavacions que dins ella s'efectuen) de l'ermita romànica de SANT PAU DEL RIU SEC.

Aquest notable monument, avui resta malauradament transformat i en un estat molt deplorable d'abandó. Per a més dissort, està situat dins un contorn lamentablement mutilat i encara amenaçat pel nou i tan polèmic monstre «desurbanístic», denominat «Pla Parcial de SANT PAU DE RIU SEC», que comprèn la teòrica edificació inicial d'uns set

mil habitatges, dins una vasta zona de 83 hectàrees que van des de la vorera dreta del RIU SEC fins als faldars i les belles carenes boscoses de la SERRA DE GALLINERS.

Efectuada aquesta parcial visita, travessàrem de nou les aigües del riu per l'antiga passera de la vella masia de LA TORRE i vorejant el llarg filferrat del camp d'aviació gaudirem d'espectacle aeri gratuït, bo i fent camí. Finí aquesta quasi suburbial però, molt interessant caminada a la moderna i funcional estació SUD de SABADELL, del ferrocarril de la Companyia del Nord.

XI

SABADELL Nord, Barri i Masia de Can PUIGGENER, Molí de l'AMAT, Torre del Canonge, Casa i ermita de TOGORES, Can VILAR, ermita visigòtica-romànica de SANT PERE D'ULLASTRE, CASTELLAR DEL VALLÈS.

Un grup de vint consocis, efectuaren aquesta curta i interessant travessa, el matí del diumenge dia 30 del passat Desembre. Davallant a l'estació de SABADELL Nord, travessàrem el depriment i caòtic barri de Can Puiggener que s'estén al contorn del clos de la gran masia d'aquest nom i que davalla sense ordre ni gràcia fins a la vorera del riu RIPOLL de molt deplorable aspecte visual i olfatori.

Travessant el riu per la passera del Molí de l'AMAT, s'ascendeix el dret talús fins aconseguir els bonics i ubèrrims plans situats entre els rius RIPOLL i el TORT. Passada l'ermita i la masia dita la Torre del Canonge, avui en completes i deplorables ruïnes, davallam al bell fons d'una clotada espessa d'humida i pintoresca vegetació. Salvat l'obac torrentol per un verd pontet i deixada una remorosa font dins l'espessa vegetació, mig oculta pel fullam, ascendim a una gran clariana entre el bosc, on al seu bell mig, s'hi troba la casa i l'ermita de TOGORES, lloc molt suggestiu i evocador de multitudinaris i populars romiatges dels sabadellencs.

Seguint per dins el planer bosc, s'arriba a la gran i antiga masia del VILAR. Aquesta pairalia està molt bellament situada entre frondós bosc i verds conreus i mostra una molt remarcable finestra gòtica i també un curiós balcó enreixat a la seva façana. Passat aquest plaent i harmoniós paratge, guanyem el lloc del carener que amb franc i còmode camí a través del bosc, ens deixa al peu de la gran masia de Can Sant Pere, adossada al capçal de l'ermita de SANT PERE D'ULLASTRE, fita principal d'aquest itinerari.

Visitem l'interior d'aquest tan notable monument de caràcter visigòtic-romànic, el qual resta malauradament amb les seves parets completament enguixades. Hom pot admirar-hi la bellesa constructiva de l'arc triomfal a manera de ferradura, que encapçala l'absis central de la nau.

Completada aquesta visita per gentilesa dels masovers de la propietat, seguirem el camí fins al proper CASTELLAR DEL VALLÈS, fi de la caminada d'aquesta interessant excursió matinal.

Coincidint amb les festes del NADAL, ens fou possible admirar (com tots els anys) els bellíssims pessebres instal·lats a la Capella de MONTSERRAT, obres remarcables creades per artistes especialitzats en aquest difícil art popular, residents en aquesta nostra tan veïna com cultíssima població vallesana.

ELS PETITS AVENCS DE LA NOSTRA MUNTANYA (V)

Per Xavier BADIELLA i NOGUERA i Albert BUIL i LEONART

Una de les parts menys visitades del massís de Sant Llorenç és sens dubte, la vessant del riu Ripoll. En aquest costat de muntanya hi ha els avencs que avui tractem. Les dues cavitats, relativament properes l'una de l'altra, són l'avenc del Pi de les Quatre Besses i l'avenc de la Casa Nova, conegudes ja fa molt temps, però mancades encara de divulgació més de caire excursionista.

AVENC DE LA CASA NOVA

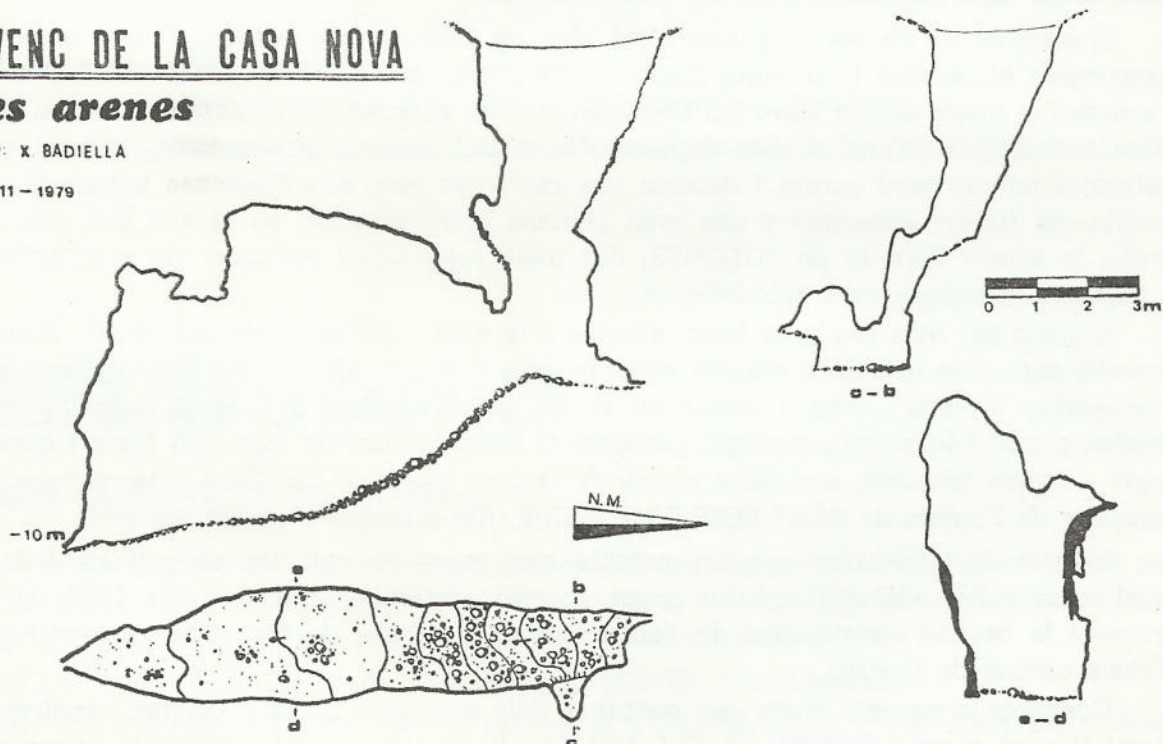
Situació: Per arribar-hi caldrà partir de Les Arenes i seguir un camí que puja pel mig de la carena que hi ha entre el sot de Matalonga i la riera de les Arenes, seguirem pujant fins que la carena forma un petit turó, baixarem sense apartar-nos del camí i just quan

AVENC DE LA CASA NOVA

les arenas

TOP: X BADIELLA

4-11-1979

tornem a enfilar-nos, a pocs metres de la nostra dreta, a l'obaga de la carena, es troba l'avenc.

Descripció: La boca té forma d'embut 3 m. x 1'5 m. i dóna pas a un pou de 6'5 m. que desemboca al principi d'una sala de forma descendent de 9 m. de llargada, 2 d'amplada

i uns 4 m. d'altura. A la part inferior es pot apreciar una pèrdua d'aigua. La sala està recoberta en la major part de les parets per colades estalacmítiques, el terra de la mateixa està format per un con d'enderrocs.

Espeleogènesi: Cavitat formada per dues diaclasis, la primera N 4 W, S 4 E és la que ha format la sala, aquesta formació inversa ha topat amb la que forma l'embut d'entrada. Els processos de reconstrucció són força avançats, el que no podem dir és que aquesta cavitat sigui inactiva ja que s'han apreciat encara indicis de funcionament.

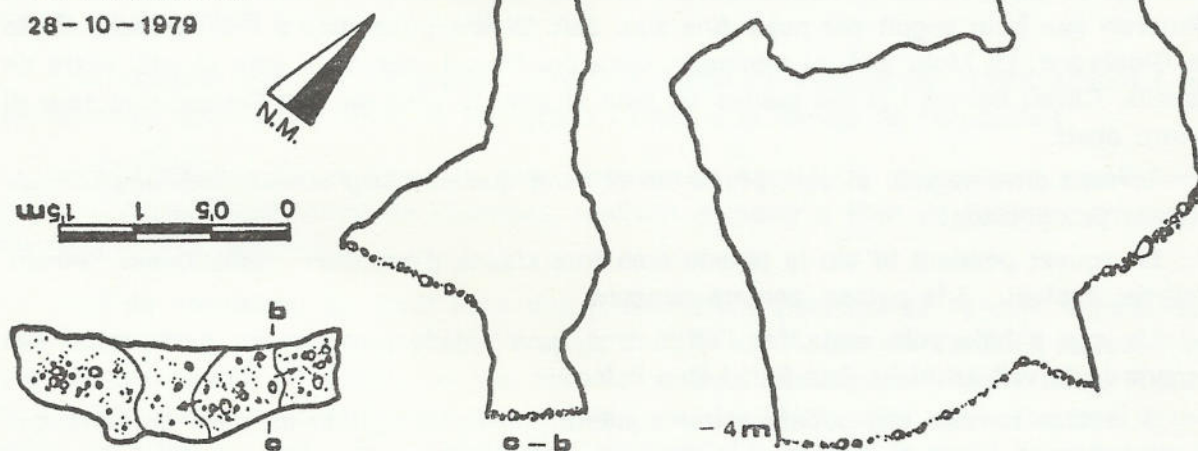
AVENC DEL PI DE LES QUATRE BESSES

Situació: Si seguim pel camí que porta de la carretera de Sant Llorenç Savall a la Masia del Daví, aquest ens portarà fins el torrent on es creuen diversos camins; nosal-

AVENC DEL PI DE LES QUATRE BESSES

ST. LLORENÇ

TOP: X. BADIELLA
28-10-1979

tres agafarem el de la nostra dreta que puja en direcció E. Seguirem aquest fins que tomba en direcció oposada a l'anterior, uns 200 m. abans d'arribar al Pi de les Quatre Besses, al marge dret del camí hi ha l'avenc.

Descripció: La boca arrodonida de mig metre de diàmetre, dóna pas a un pou de 4 m. que ens porta a la saleta que posa fi a la cavitat. Aquesta de 2 m. de llargada, 3 m. d'altura i mig d'amplada, té el terra format per matèries clàstiques.

Espeleogènesi: Cavitat estructurada sobre una diàclasi N 50 E, S 50 W intercalada per un estrat de margues de no gaire espessor. La cavitat és de dissolució, presentant indicis de petit sumider.

UN ITINERARI A SANT LLORENÇ DEL MUNT

Per la Secció de CIÈNCIES NATURALS

Com s'ha fet a altres llocs, i per donar a conèixer la natura als nostres infants, també al nostre massís de St. Llorenç s'ha preparat un itinerari de la natura.

El lloc escollit és bastant desconegut per molts de nosaltres. És un racó poc concorregut i agrest.

Aquest trajecte comença al sot de la Bóta i s'acaba a la masia de Can Pèlecs.

El camí s'inicia al Km. 12 de la carretera de La Mata, on surt un camí que va fins al sot de la Bóta. Un cop aquí, i travessada la riera de les Arenes, surt un camí a mà dreta que s'enfilarà fins al coll Prunera. Passarem per un bosc de pi roig bastant extens. La presència de pi roig en terres que ja no li són propícies és causada per la inversió de clima que es produeix a les torrenteres obagues i humides.

Més amunt travessarem una roureda i, ja gairebé a dalt del coll, ens trobarem amb un espès alzinar i totes les espècies del seu sotabosc.

Quan pugem dalt del cim Prunera, els nostres ulls albiren un paisatge fabulós. Si mirem cap al nord, veiem al nostre davant la casa de La Mata, el turó del Montcau i tot l'itinerari que hem seguit per pujar fins aquí dalt. Si ens girem cap a l'est, trobem el pla de Ginebrons, La Mola amb el monestir, cova del Drac i, una mica més al sud, serra de Cavalls, Cavall Bernat i, a les planes de sota el cim, la casa de Can Pèlecs, que serà el nostre destí.

Tornant altra vegada al coll, prendrem el camí que surt cap al sud, amb una baixada bastant pronunciada.

En aquest pendent hi viu la pineda amb tota classe d'espècies aromàtiques: Romaní, farigola, espígol... i la gatosa, sempre punxent.

Un cop a baix sols resta fer l'últim tros; una pujada pronunciada, però curta, ens separa de la vall on hi ha Can Bufí i Can Pèlecs.

Si estem cansats ens podem evitar aquesta pujada, si agafem un camí de carro que va directament cap a La Barata, des d'on ens serà fàcil tornar a casa.

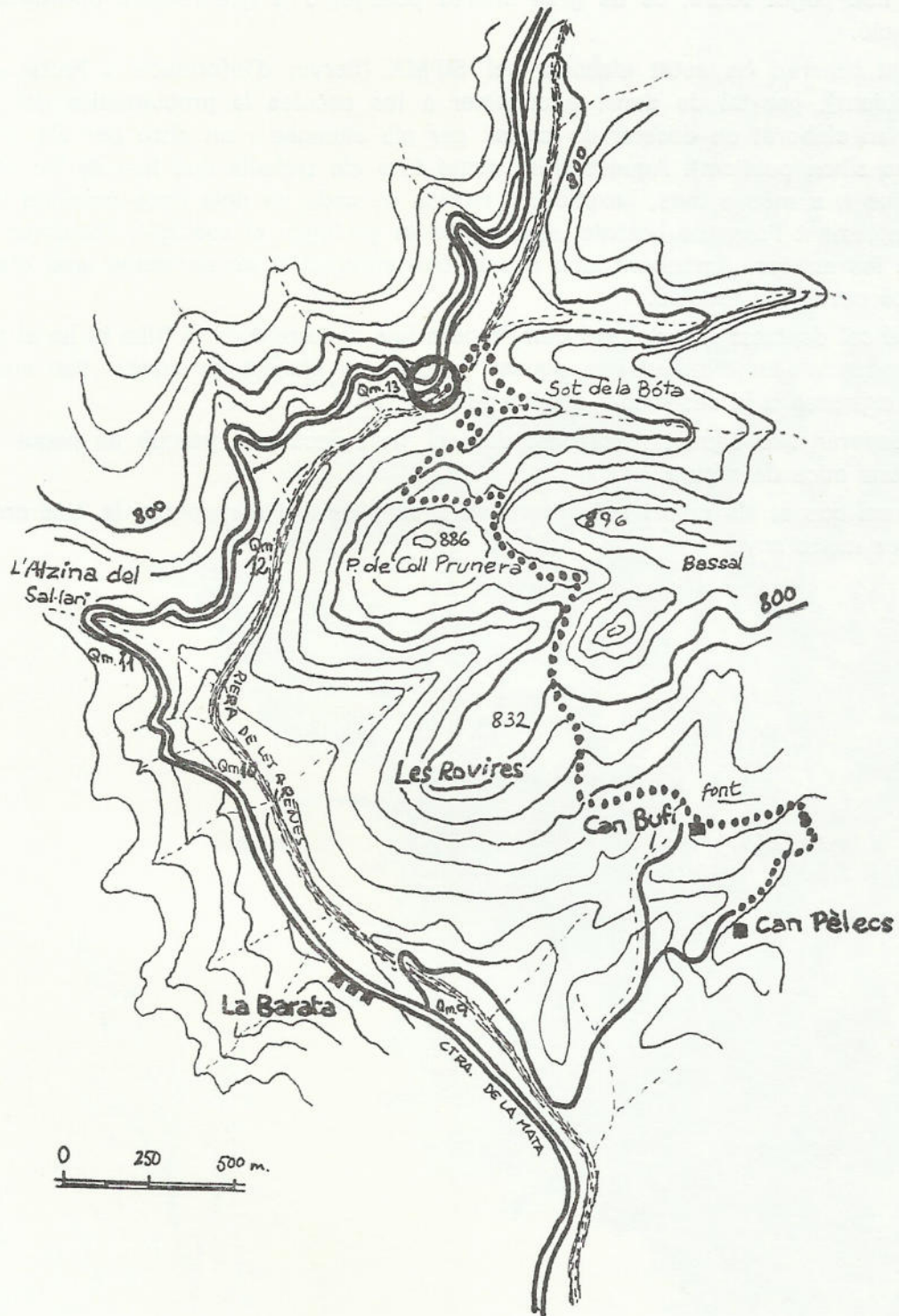
Si estem disposats a continuar, després del revolt on comença aquest camí, hem de seguir un corriol que s'enfila amunt. Aviat arribem al coll.

Recte nostre, cap al sud, i un xic amagat pels troncs tallats, surt el corriol que ens porta al camí de carro que va a Can Bufí.

El bosc d'aquí baix ha sofert una estassada que cal remarcar, ja que un bosc amb tanta llum és un bosc mort.

Escollint sempre el brançal de carretera a mà esquerra, arribem a Can Bufí. i d'aquí a Can Pèlecs sols manquen deu minuts.

Aquesta és una masia molt gran i molt bonica, i interessant de seguir, si ens deixessin ficar per dintre.

D'aquí, ja cap a la carretera. Hem acabat l'itinerari.

Com heu pogut veure, és de gran interès pedagògic ja que recorre diferents tipus de vegetació.

Aquest itinerari ha estat elaborat pel SIPMA (Servei d'Informació i Protecció del Medi Ambient), per tal de donar a conèixer a les escoles la problemàtica del nostre massís. Han elaborat un dossier de treball per als alumnes i un altre per als mestres (encara no s'han publicat). Aquest últim conté tots els treballs que han de fer el seus nois i noies i, a més a més, l'explicació teòrica de cada un dels llocs escollits. No es tracta simplement l'aspecte botànic, sinó també el geològic, el zoològic, l'ecològic i d'altres, com les masies. Juntament amb aquest han enregistrat un muntatge amb diapositives, també per a les escoles.

També cal destacar que des del cim Prunera fins al torrent de la Riba hi ha el projecte d'Urbanització «La Riba»; i que aquest itinerari es planeja en aquest lloc com una denúncia expressa a la destrucció del Pre-parc.

Cal esperar que aquest recorregut doni el fruit necessari perquè es pugui gaudir encara d'una mica de natura.

Esperem que si els nois i noies aprenen a conèixer-la i a respectar-la, tindrem Sant Llorenç per molts anys.

ESQUÍ A LA CANAL DEL CRISTALL

Per Miquel PRAT

A mig juny d'aquest any 79, després d'una fàcil escalada a la Roca Verda —al Cadí—, i mentre observàvem la neu que hi havia a la canal del Cristall per la qual havíem de baixar, comentàrem el bon servei que ens haurien fet els esquís en cas d'haver-los portat.

No era la primera vegada que pensàvem anar a esquiar al Cadí. Però una ocasió clara de bon temps, bona neu, i sense perill d'allaus, no es troba pas cada dia, i de sobte ens adonem que ara que havíem endreçat els esquís, en ple mes de juny, tenim les bones condicions necessàries, és a dir: el dia llarg, bon temps, i neu només al centre de la canal, que s'endureix de nit i s'estova de dia, encara que plena de pedres de tota mena que van caient de les parets dels costats.

De seguida ens hem posat d'acord. Decidim tornar-hi a veure si «allò» es pot esquiar o no. Al cap de tres dies, després d'haver recollit els esquís, dormit a Estana, caminat una bona estona, i d'haver sorprès el guardabosc, que irònic ens va preguntar, —¿Voleu dir que en trobareu de neu?, ens tornarem a trobar al Cadí.

Un cop al peu de la canal ens la mirem i des de baix ens sembla molt dreta. Decidim pujar-hi, i un cop a dalt, segons el temps, la neu i els ànims, baixar amb els esquís als peus... o a l'esquena.

Ens calcem els grampons. La neu encara és gelada, i poc a poc, anem guanyant alçada. L'ascens, ens permet de conèixer millor el terreny, la inclinació, l'estat de la neu, i ens fa adonar d'alguna petita esquerdada.

Quan som a dalt, la panoràmica assolellada que esperàvem trobar per la part del Berguedà no és sinó un mar de boira, i tot esperant el millorament del temps i de la neu, ens disposem a endrapar un bon esmorzar, després del qual, veiem les coses amb més optimisme i comencem a preparar el material.

Hem decidit de baixar-hi!

De tant en tant, algú s'acosta a la canal i se la mira. Només haurem de vigilar de no caure, perquè una relliscada ens faria baixar fins a baix de cop, però l'estat de la neu és bo, i confiem en que les cames no ens facin figa. Hi ha qui es posa el casc, i quan ens calcem els esquís, ningú té pressa per encetar l'esquiada.

—Saps què?, tu que en saps més, comença a passar!

—No, no, i ara!, em quedaré al darrera, per si un cas.

Finalment, sense pensar-s'hi massa, el més decidit tira avall, i al primer contacte amb la neu cadascú ja veu que allò anirà bé. Els cantells dels esquís retenen bé sobre la neu que comença a estovar-se, i després del primer lliscar indecís sobre la rosta canal, ja amb confiança iniciem els primers viratges, que de moment són gairebé salts, ja que un radi massa ample d'aquests ens acceleraria perillosament.

Ens reagrupem i comentem impressions. Reprenem el descens, ara amb viratges més amples, i fem crits d'alegria. Tot és procurar aprofitar cada metre de desnivell per a fruit-lo, car sabem que la canal se'ns farà curta.

Ara ja som a mitja canal i hem d'esquivar una munió de pedres que han anat caient sobre la neu. La pendent ací ja no és tan pronunciada, hem de parar atenció a la «rimaia» i a les esquerdes que havíem vist al pujar. Arribem a la pala final, ampla i franca, i fins a l'últim pam de neu no ens treiem els esquís.

Tan llarga que ens semblava al pujar! Ara, des de baix, veiem fins gairebé 400 metres més amunt els dibuixos que els nostres esquís han fet a la neu, i ens vénen ganes de tornar-hi.

Ens hem adonat que, gràcies al bon temps i la bona neu, es poden esquiar pendents molt inclinades, que en cas de condicions desfavorables —com per exemple neus gelades o estovades—, presentarien fortes dificultats. També hem de tenir en compte que la preparació física i tècnica de l'esquiador, no ha d'ésser pas migrada.

En baixant, tot són queixes de la brevetat de l'esquiada, però quan recordem la data i la poca alçada del lloc, agraïm a la Canal del Cristall que ens hagi guardat un xic de neu, i prometem tornar-hi.

Més avall, amb els esquís a l'esquena, figures anacròniques enmig de prats florits, el guardabosc ens atura.

—Què; ja heu esquiats?

Li diem a l'uníson: —Oi tant!!!

I deixant-lo bocabadat, seguim camí fins Estana, on ens recompensem amb un bon dinar.

Descens realitzat el dia 15 de juny del 1979 per en Miquel i Roger Prat Sagalés, esquiadors de fons del C.E.T. i en Jaume Torm i Castells, del C.A.U.A.

EL CASTELL DE PERA

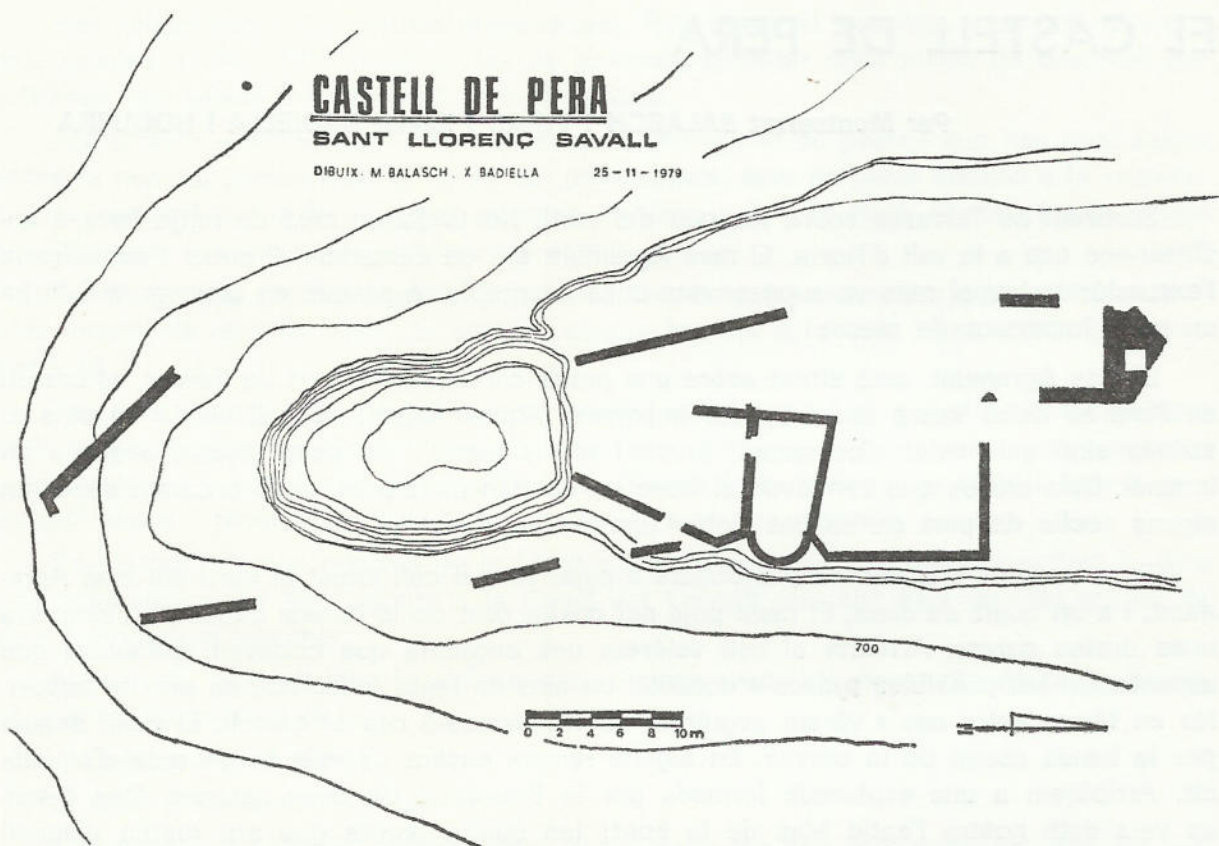
Per Montserrat **BALASCH** i **VIÑAS** i Xavier **BADIELLA** i **NOGUERA**

Sortírem de Terrassa sobre les nou del matí. No tardàrem més de mitja hora a endinsar-nos cap a la vall d'Horta. El mas Agramunt era on deixaríem el cotxe i començaria l'excursió; trobar el mas va suposar una mica de problema perquè en aquesta vall hi ha un nucli important de masos.

El mas Agramunt, està situat sobre una petita carena. En la part de llevant, el castell de Pera es deixa veure amb aspecte imponent. Aquest costat de vall no és de pins ni alzines sinó més aviat d'esbarzers, brucs i altres matolls de poca alçada, degut a un incendi. Dels arbres que formaven el bosc en queden molt pocs, però encara s'observen alguns nuclis de pins on es pot trobar una ombra.

Ens carregàrem la motxilla, disposats a pujar fins al coll situat al nord del mas Agramunt, i a un quart de camí. El camí puja pel costat dret de la carena deixant a l'esquerra unes dretes parets. Arribats al coll veiérem uns caçadors que cridaven; semblava que espantessin les possibles preses i donaven un aire de festa folklorica, no pas un esport. No en férem gaire cas i vàrem seguir la nostra excursió cap al castell. El camí seguia per la banda obaga de la carena. En alguns racons encara es veia la gebrada d'aquella nit. Arribàrem a una esplanada formada per la bifurcació de dues carenes. Des d'aquí es veia sota nostre l'antic Mas de la Font; les quatre parets que ara resten d'aquell mas eren una imatge del que trobaríem nosaltres al castell. El camí remonta pel centre de la carena; les parets de l'antic castell es deixen veure ja. No havíem caminat gaire més de mitja hora; certament l'excursió no resulta gens fatigosa.

La part del Castell que es presentava més voluminosa era el costat nord del conjunt, format per un munt de pedres amb aspecte de torre, en el mig de la qual es veia com una fossa; la seva forma era quadrada de 1,3 m., voltada d'amples parets; seguint pel costat de la vall d'Horta i avançant vers el sud, se'ns presentava una muralla d'uns 11 m. de llargada i una altura de 6 m.; arran de terra es podien observar les estretes finestres per on deuriem disparar les fletxes contra possibles enemics. Dos metres més amunt, en la mateixa muralla, uns forats a la paret separats entre ells 1 m. donaven a entendre que allí eren col·locades unes bigues per aguantar el sostre. Les finestres arran de terra, els forats per sobre d'elles i uns metres més de muralla, ens feren pensar si no podria tractar-se d'un castell amb un pis cobert. Ens disposàrem a trobar quelcom que ens pogués ajudar a entendre millor l'estructura del castell. Recorreguérem les parets que miraven al costat de Sant Llorenç Savall, aquestes descrivien el que deuria ser l'antiga capella del castell de la qual ara tan sols resten uns metres de paret, l'absis que dóna a l'estimbat i poca cosa més. Era curiós que per l'exterior, la paret de l'absis tenia una alçada de 2 m., en canvi en l'interior tan sols arribava a mig metre. L'interior del castell semblava ésser tapat per sorra, i restes d'un sostre; fixant-nos més, observàrem que certament es tractava d'un ensorrament de sostre. El terra era cobert de sorra i pedres de regular tamany. A més, els nivells del terra de la capella i, si restàvem terra

a la muralla on s'observaven les estretes finestres, donaven a entendre que existia un nivell format per la capella i altres cambres i un segon per on es deuria poder moure's al descobert. Tornàrem a observar més detingudament el que ens havia semblat una torre; la seva altura ens podia assenyalar quelcom. Veiérem llavors, que a la part lateral de la torre en la part superior, com si les pedres es volguessin tancar amb volta; per aquest costat, doncs el castell també era cobert. Després de visitar les runes, descansàrem una estona per fer-nos la idea de com deuria ésser el castell. Tot voltant a prop de les parets de la capella ens adonàrem que per un costat de la roca, sortia una muralla de poca alçada i en direcció cap a sota del turó de la carena. Seguint la direcció de la muralla baixàrem per uns graons tallats a la roca; arribats ja sota el turó, s'observava un altre tros de muralla més alta. Més enllà trobàrem parts de muralla que voltaven el turó per sota, deixant una separació de més de 10 m. entre aquesta muralla i la paret del turó. Per aquest costat la muntanya presenta menor pendent, possiblement deuria ésser per aquest costat per on s'entraria al castell.

El Castell de Pera des del seu enclavament, domina l'extensa i fructífera Vall d'Horta. No és d'estranyar, doncs que pels voltants de l'any mil els senyors del castell lluitessin per aconseguir el domini d'aquesta vall.

Es notable la influència dels abats del monestir de Sant Llorenç sobre la possessió d'aquest castell per tal de manar sobre la Vall d'Horta, tant és així que l'any 1161 Arbert,

Emil P. Badella

senyor del Castell de Pera, dóna aquest a l'Abat del monestir de Sant Llorenç. Més tard el mateix abat el dóna a Bernat de Petra; és per això que aquest Castell també s'anomena Castell de Petra.

L'any 1311, el Castell torna a mans del monestir quan aquest era dirigit per l'abat Guerau. El mateix abat cedia el Castell a en Francesc Marquès amb l'acord que la roca i la font dels Òbits fossin del monestir, però l'ús fos comú. Francesc Marquès juntament amb Fra Guillem de Sant Martí, nou abat del monestir, establiren a Bartomeu Costa al mas Costa, en el qual l'abat i el senyor Marquès hi posseïen dues parts.

Sorgiren greus disputes entre l'abat de Sant Martí i Andreu Marquès, senyor del Castell de Pera, pel domini de la Vall d'Horta, signaren un acord per tal de posar fi als problemes que aquests enfrontaments havien engendrat. A rel d'aquests pactes Ramon de Permanyer es veu obligat a prestar servei del seu mas, Desmany o Permanyer, a Andreu Marquès i a l'abat del Monestir.

Més tard, el Castell va pertànyer a la família de Sentmenat. Degut a falta d'hereu, Isabel de Sentmenat, estableix a Joan Comadran en el Castell de Pera. Aquest ven unes peces de terra a en Joan Mata, situades al sot de la Guardiola i altres al turó del Montcau; d'aquestes últimes sols en va rebre una dosena part dels seus fruits, ja que l'altra part era primícia de Sant Llorenç Savall. És a partir dels anys 1500 que, degut a diverses causes, les possessions del Castell de Pera es comencen a dividir.

Mirant la vall fèiem volar la nostra imaginació vers la història d'aquest castell, però l'estómac començà a rondinar. Així, doncs, ens disposàrem a fer-nos el dinar. Havíem deixat les motxilles a l'antiga capella. Era l'únic lloc del Castell on et podies moure amb certa llibertat. La sopa ens va sortir d'allò més bé, no així les truites; semblaven un ou remogut; però no teníem més remei que menjar-nos-ho si no volíem quedar-nos sense dinar.

Havent dinat vàrem donar l'últim tomb per les runes. El vespre ens queia al damunt, el sol s'amagava darrera La Mola i poc tardaria a omplir-se la vall de fosc. La nostra excursió arribava a la fi, deixant enrera aquelles pedres on la història dels senyors de Pera resta escrita. Retornàrem cap a casa.

crònica

ACTES I CONFERÈNCIES

—6 de juliol: Florenci Soriguera ens presentà un audiovisual sobre el Regne Unit i Irlanda, amb una pel·lícula documental i diapositives captades durant el viatge d'estudis i vacances que realitzà l'any 1978, en el transcurs del qual va fer una anàlisi vivencial del paisatge, la història i l'art d'Anglaterra, Escòcia, Irlanda del Nord i Gales, i també d'Irlanda com a nació independent.

—13 de juliol: El nostre consoci Joan Pallisé i Clofent ens presentà una extraordinària conferència, acompanyada de diapositives sota el tema: «Algunes consideracions a l'entorn de les centrals nuclears». El títol ja ens dóna per ell mateix el contingut de la conferència, amb una qüestió tan interessant i actual com és la de l'energia nuclear. La xerrada anava encaminada de cara un públic no tècnic, exposant tot el ventall de problemes que envolta a aquesta matèria. Es féu un repàs històric, es tocà alguns aspectes tecnològics, de seguretat, socio-econòmics i polítics. Es perfilaren les possibles evolucions i alternatives al dilema. La facilitat de paraula d'en Joan Pallisé, els seus profunds coneixements de l'assumpte i la participació del públic assistent, va convertir aquesta conferència en una molt interessant vetllada.

—19 octubre: Vetllada fotogràfica: Concurs Social de Diapositives (XVII edició) i repartiment de premis del SALÓ de Fotografia (Detall a la Secció de Fotografia).

—26 d'octubre: Es va fer a la sala d'actes una sessió de diapositives i pel·lícules sobre el darrer Campament de Vacances, realitzat enguany a Pont de Pallers, poc abans d'arribar a Sant Maurici.

—16 de novembre: En Jordi Pons ens presentà una pel·lícula de 16 mm. filmada durant l'ascensió a la directíssima del Yerupaja Sud, en els Andes del Perú. En aquest film que abans presentà ell mateix, es veu com la cordada formada per Pons i Josep Ponce, durant tres dies realitzen la primera repetició per la difícil paret oest d'aquesta muntanya, de 6.438 m., amb una impressionant escalada al gel, amb desnivell de gairebé mil metres i una pendent de 55-65 graus sense plataformes per a descansar. En aquesta sessió hi hagué gran assistència de públic que en sortí molt satisfet.

—23 de novembre: Els nostres companys del Club del Mar, Cris Terrassa, ens van presentar una pel·lícula realitzada per en Joan Baca i Josep Quera sobre l'expedició feta per aquest Club a les illes Galàpagos.

—26 de novembre: Al cinema Catalunya de la nostra ciutat, el nostre consoci Dr. Josep M.ª Arias ens presentà la tradicional conferència, habitual en aquesta època, aquesta vegada sobre el suggestiu tema: «Els primers americans». El Dr. Arias, durant les vacances del 1979 va recórrer des de la llunyana Alaska fins a Panamà. La conferència, molt ben acompanyada de diapositives, començà pels primitius homes americans que per l'es-

tret de Behring passen d'Àsia a Amèrica. Després, el Dr. Àrias ens mostrà les poc conegudes cultures dels pobles neolítics del desert del SO. americà i acabà en les gran cultures clàssiques de Mèxic, Guatemala i Perú fins el moment de l'arribada dels conqueridors espanyols. Una conferència molt interessant, que ajudat per la magnífica forma de presentar-la i d'explicar-la ben habitual en ell, va fer que el públic que omplia tot el cinema Catalunya en sortís francament satisfet.

—3 de desembre: Altra vegada al cinema Catalunya, i organitzat pel nostre Centre, la Secció d'esquí ens presentà una vetllada molt interessant amb la projecció d'un film en color, de 16 mm., i d'una durada de 1 h. 30 m., amb el títol de «El Gringo esquiador. Esquí total». Film realitzat per Patrick Vallença, premi en el festival de cinema de Muntanya de Sant Sebastià, el 1979. La pel·lícula era doblada al català.

—21 de desembre: La Secció de Ciències Naturals ens presentà dos audiovisuals. El primer, obra de la mateixa secció: «Formació Geològica de Sant Llorenç del Munt», que va ser realitzat amb motiu del Congrés de Cultura Catalana. L'altra, titulada «Salvem Sant Llorenç», va ser fet pel S.I.P.M.A. (Servei d'Informació i Protecció del Medi Ambient).

—24 de desembre: MISSA DEL GALL A LA MOLA. Com cada any, el Centre organitzà la tradicional Missa del Gall, celebrada al monestir de Sant Llorenç del Munt. L'església s'omplí de gom a gom i tothom participà de la cerimònia que any darrera any ens recorda el naixement de Jesucrist i el seu missatge de pau. Després de la Missa, celebrada per Mossèn Jaume Dasquens, als menjadors de la casa es van servir les típiques restolines.

—26 de desembre: El dia de Sant Esteve el COR DE CÀMERA DE LA MASSA CORAL DE TERRASSA, sota la direcció de la Srta. Beneta Trullàs, en amenitzà la tradicional diada amb les seves cançons. Enguany ens oferiren en la primera part del programa: POLIFONIA RELIGIOSA, AUTORS EUROPEUS i POPULARS CATALANES i a la segona part les nostres NADALES, tan entranyables. Cal destacar la CANÇÓ DE BRESSOL, a una veu solista, acompanyament de guitarra i Cor, EL POBRE ALEGRE, amb acompanyament de guitarra i Cor i el RÚSTEC VILLANCET que fou bisada a petició del nombrós públic assistent. Heus ací doncs, una molt bona actuació del Cor de la Massa Coral de la nostra ciutat, celebrada per la seva justesa de veus i molt digna interpretació del programa escollit.

A l'intermedi el nostre consoci en Francesc Palet i Setó, procedí a la lectura d'una tria de poemes, de diversos autors, dedicats com a petit homenatge als nostres majors, la figura de l'avi, el patriarca de la casa i en contrapartida la de l'infant, els veritables pilars de la família. Recordem que l'acte es titulava: «NADAL I REIS: ALEGRIA DE XICS I GRANS».

El recull constava de poemes tan diversos com: Marià Manent, W. B. Yeats, Josep Carner, Josep Vicenç Foix, Dylan Thomas, Climent Forner, Tomàs Garcés, Joan Maragall, T.S. Elliot, Miquel Desclot i del propi lector.

També va ser llegit un inspirat poema nadalenc del nostre consoci en Mateu Fusalba, que meresqué la complaença del públic.

CRONICA DEL XXXI CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA

Realment hi ha moltes coses per explicar d'un campament, i més quan s'ha col·laborat en la seva organització. Fins ara i des de fa bastants anys, aquesta feina d'organitzar i portar a bon terme un campament ens passava desapercebuda ja que el nostre consoci Sr. Maties Masip, se'n cuidava amb molt d'encert. Crec que la seva tasca no pot caure en l'oblit i res millor que aquestes ratlles per a fer constar el nostre reconeixement. El seu bon zel féu que el campament anés cada any millor.

Enguany, el XXXI campament s'ha dut a terme a la regió de Sant Maurici, dins del Parc Nacional d'Aigües Tortes. Val a dir que això de fer un campament dins d'un parc nacional té els seus inconvenients, ja que no vàrem poder fer foc en tots els 15 dies, fins el punt d'haver de fer el foc de camp amb llums de butà.

El primer contratemps, però, va ser que el lloc on estava previst plantar les tendes, el vàrem trobar ocupat per un campament de Maristes. Això ens obligà a traslladar-nos uns cent metres més amunt i instal·lar-nos als dos marges del riu per tal de tenir lloc per a tots. Val a dir que es plantaren tendes en els llocs més inversemblants, i algú recordarà això amb mal de ronyons per les pedres que va haver de treure per tal de fer cabuda a la seva tenda. Malgrat tot, els assistents se'n van fer el càrrec i no va ser inconvenient perquè el campament comencés amb bon humor i il·lusió.

Ja des del primer dia es començaren a fer excursions pels voltants. La proximitat dels cims féu que moltes d'aquestes excursions es convertissin en matinals. Foren nombroses les ascensions al Peguera, Monestero, Encantats, Subenulls, Agulles d'Amitges, Saboredo, Gran Tuc de Colomers..., així com recorreguts per les valls de Peguera, Monestero, Sant Nicolau, Aran... Fins i tot n'hi va haver de més llançats que s'arribaren a la Pica d'Estats.

De fet, hem dit que les excursions es convertien en matinals per la proximitat dels cims, però m'atreviria a dir que el nostre cuiner Sr. «Alfonso» hi va contribuir bastant. La suculència amb què cada dia ens sorprenia el Sr. «Alfonso» amb els seus menjars va fer que la gent fes mans i mànigues per no faltar cap hora d'àpat. El Sr. «Alfonso» va voler demostrar la seva vàlua com a cuiner i ho va aconseguir. Per molts anys!

Aquest any, el campament fou multitudinari (s'ha batut el «rècord» d'assistència) el que ens fa pensar que malgrat ser moltes les ascensions portades a terme, creiem que, en general, es va fer bastant el mandra. Dóna la impressió que la gent es presenta al campament amb ànims molt diferents dels d'abans. Podríem dir que ha perdut una mica aquell aire d'alta muntanya que tenia anys enrera; ja no es va al campament per fer muntanya... Crec que són molts els que hi van senzillament per a passar uns dies. També en l'aspecte de col·laboració en les diferents tasques comunes ha degenerat bastant, fins el punt que sembla que la gent vagi a l'hotel. Això és llastimós i dol molt, però bé cal dir tot el bo i també el dolent.

Caldrà prendre mesures pels campaments vinents?

Caldrà un reglament més seriós que exigeixi més obligacions als acampadors? Caldrà reestructurar de nou les directrius del campament? No ho sé. El que sí caldrà, tant si es fa una cosa com una altra, és renovar tots plegats dintre nostre aquell esperit, aquell caliu, aquell sentit de comunitat que fa que les coses es tornin senzilles, agradables, plàneres, sense segones intencions i, sobretot, que deixi bon record. L'any que ve ens espera un nou campament, serà el que nosaltres voldrem que sigui, segons i amb l'esperit amb què hi participem.

secció de fotografia

XVII CONCURS SOCIAL DE DIAPOSITIVES

19 d'octubre: Se celebra al nostre saló d'actes el XVII Concurs Social de diapositives de color sobre temes de vacances. El resultat va ser el següent:

1.er classificat: Josep M.ª Albert i Espí

2.on classificat: Anna Tejedor i Morell

Premi especial d'escalada: Jordi Badiella i Aguilera.

A continuació es féu el repartiment de premis del XLIV Saló de Fotografia i XXIV de Muntanya.

biblioteca

OBRES INGRESSADES PER DONATIU:

Ofrena de la CAIXA D'ESTALVIS DE TERRASSA dels següents llibres que formen part de la COL·LECCIÓ EGARA; SÈRIE CENTENARI DE LA FUNDACIÓ DE LA CAIXA D'ESTALVIS DE TERRASSA. Editada per aquesta entitat terrassenca.

— N.º 1. — «1877 - TARRASA». Per JOSÉ SUBIRATS ARGELAGUÉS.

— N.º 2. — «TARRASA, 1877-1977: CIEN AÑOS DE URBANISMO». Per JOSÉ BOIX GENÉ.

— N.º 3. — «L'ECONOMIA TERRASSENCA». Per RAIMON ESCUDÉ i PLADELLORENS.

— N.º 4. — «EL MUNICIPI DE TERRASSA 1877-1977». Per JORDI BAULIES.

— N.º 5. — «TERRASSA, CENT ANYS DE VIDA RELIGIOSA». Per MARIAN TRENCHS.

— N.º 6. — «L'AMBIENT CULTURAL A TERRASSA, 1877-1977». Per PAULINA PI DE LA SERRA i JOLY.

- «GOIGS EN ALABANÇA DE L'INSIGNE DIACA MÀRTIR SANT LLORENÇ, QUE ES VENERA EN L'ANTIQUÍSSIMA ESGLÉSIA ABACIAL DEL MONESTIR DEL MUNT, I DE LA QUAL ÉS TITULAR».
- Edició de la Parròquia de SANT JOAN DE MATADEPERA, amb motiu de la cantada de l'Agrupació Coral de MATADEPERA a l'església de LA MOLA, el dia 17 de Juny del 1979. Donatiu d'un consoci.
- «ANUARIO 1978 de la F.E.M.». Editat per el Consejo Superior de Deportes de MADRID.
- «MEMÒRIA-EXERCICI 1978». Editat per la CAIXA D'ESTALVIS DE TERRASSA.
- «LA MONTAGNE». N.º 116. Editat per el C.A.F. Donatiu d'un consoci.
- «LAS MONTAÑAS DE SORIA». Per J. L. DEDICACIÓN ROCHA. Col·lecció «Guías de Montaña». Editat pel Consejo Superior de Deportes de la F.E.M. MADRID 1979.
- Un consoci ha fet ofrena d'una col·lecció d'opuscles de divulgació turística canadenc i també d'un exemplar del famós Calendari Fotogràfic de l'Any 1936 editat pel Centre Excursionista de Catalunya i Club Alpí Català.
- «RUTES AMAGADES DE MALLORCA». N.º 80. - «La Cuculla de FARTARITX». N.º 81. - «PUIG MAJOR» (Volta dels Cingles). Autor i Editor: JESÚS GARCIA PASTOR. PALMA DE MALLORCA 1977. Donatiu d'un consoci.
- «L'ABECEDARI D'UN EXCURSIONISTA AMB SANT LLORENÇ A LA VISTA». Text, dibuixos i realització total, deguda al malaguanyat excursionista Sr. JOAN MARIMON, de Matadepera, que morí accidentalment al Collet dels Cortins, sota el Montcau, el dia 25 de Novembre del 1979. Que en pau reposi aquest tan noble com voluntariós amic muntanyenc. Donatiu dels seus familiars.
- «LES BANDERES, TAMPOC». Premi de Poesia MARTÍ DOT, 1978. Autor: Sr. VICENÇ VILLATORO i LAMOLLA. Editat per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de SANT FELIU DE LLOBREGAT, 1978. Donatiu de l'autor.

OBRES INGRESSADES PER ADQUISICIÓ:

- «PANORAMAS DEL PIRINEO ESPAÑOL». Per CAYETANO ENRÍQUEZ DE SALAMANCA y ANTONIO G. SICILIA. Editor: C. ENRÍQUEZ. MADRID, 1976.
- «EL VALLE DE BENASQUE». Autor i Editor: CAYETANO ENRÍQUEZ DE SALAMANCA. Volum 1 de la «Serie Pyrenaica». MADRID, 1979.
- «LA Cerdanya». Autor i Editor: CAYETANO ENRÍQUEZ DE SALAMANCA. Volum 2 de la «Serie Pyrenaica». MADRID, 1979.
- «INDRETS DE CATALUNYA. - II». Per JORDI MIR. Llibre de motxilla n.º 9. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1979.

OBRES INGRESSADES PER SUBSCRIPCIÓ:

- «L'AVENÇ». N.º 17, 18, 19, 20, 21 i 22.
- «AL VENT». N.º 22, 23, 24, 25 i 26.
- «SERRA D'OR». N.º 238, 239, 240, 241, 242 i 243.
- «VÉRTEX». N.º 69, 70, 71.
- «EL CORREU DE LA UNESCO». N.º 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 i 20.

PUBLICACIONS DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA:

- «ARXIU DEL C.E.T.» N.º 17 de la quarta època, corresponent als mesos d'Abril a Desembre del 1978.
- «SIS-7. ARXIU DEL C.E.T.» N.º18 de la quarta època. Especial de reculls de treballs espeleològics, a càrrec de la Secció d'Investigacions Subterrànies.

COMENTARI:

En Vicenç Villatoro i Lamolla ens ha fet ofrena del seu llibre de poemes titulat: **LES BANDERES, TAMPOC**, guanyador del IV premi de poesia **MARTÍ DOT** convocat i publicat per la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, de l'any 1978.

Es tracta d'un recull de dotze poemes —hexàmetres i vers lliure— seguits d'una altra dotzena de poemes breus —tannkas—.

Feliu Formosa, prologa i comenta la poesia de Villatoro i diu que el llenguatge d'aquest seu quart llibre és intensament i volgudament metafòric. «El poeta treballa sobre uns esquemes i uns projectes molt rigorosos d'on en surt la coherència que cal tenir després que el primer vers ens ha estat donat i l'hem rebut amb una sorpresa meravellada».

La segona part del llibre porta catorze elegies, que no són part del recull premiat, de diferents temes, molt emotives totes elles.

Agraïm a l'amic Villatoro la seva deferència en obsequiar-nos el llibre i poder així donar-lo a conèixer als nostres associats.

secció d'esquí

CRÒNICA D'ACTIVITATS:

Setembre: Cada cap de setmana, i a diferents indrets dels voltants de la nostra ciutat, han començat els entrenaments físics dels corredors de competició d'esquí alpí, que duraran fins que les primeres neus facin possible fer-ho a les pistes d'esquí.

Octubre: Per el dia 28 d'aquest mes estava programada la celebració de la cursa d'Esquí d'Herba, i que s'havia de fer a les Pistes de La Molina, però, a la Pista Llarga, en aquest dia hi havia 50 centímetres de neu. Esperem que aquest contratemps (?)... duri tota la temporada hivernenca. Així, doncs, el que havia d'ésser el 1.er Campionat de Terrassa d'Esquí d'Herba, ha quedat ajornat fins a la propera temporada.

Novembre: El dia 18 en el nostre local social organitzarem la sessió de cinema de benvinguda a la neu amb la projecció de la interessant pel·lícula «L'Àliga», que fou molt lloada per tots els assistents.

Els dies 20 i 21 d'aquest mateix mes, els nostres esquiadors prengueren part en la inauguració de la temporada de neu a les pistes de La Vaqueira, a la Vall d'Aran.

Desembre: Els corredors de competició d'esquí alpí varen fer una estada de 10 dies a La Molina amb entrenament diari a càrrec dels entrenadors, Srs. Albert Moreu i J. Fernández Cabra.

Un nombrós contingent d'esquiadors celebrà un curs de iniciació a l'estació de Llesui, els dies del 26 de desembre al 5 de gener.

ASSEMBLEA ANUAL ORDINÀRIA

El dia 28 d'octubre s'ha celebrat la reglamentària assemblea de socis de la secció. A dos quarts de nou comença la sessió llegint-se l'acta de l'assemblea anterior, que és aprovada. Tot seguit és llegida la memòria i l'estat de comptes que també és de conformitat dels presents. Es procedeix, després, a la renovació reglamentària dels càrrecs de la junta, que queda constituïda així:

President:	Narcís Duran
Vicepresident:	Jordi Serra
Secretari:	Antoni Argemí
Tresorer:	Antoni Almirall
Vocal de Cursets:	Eduard Soranells
Vocal Comptador:	Ismael Freixas
Vocal de Promoció:	Jaume Roura
Vocal de Competició:	Juli Batallé
Vocals:	Xavier Bacardit, i Albert Jorba

A continuació és llegit el programa que aquesta junta té preparat per a la propera campanya, i el pressupost necessari pel seu normal desenvolupament. Amb petites modificacions són aprovats ambdós.

En els precis, preguntes i suggeriments, es remarca el poc ús que aquesta secció fa dels mitjans de comunicació social i locals, restant importància a la nostra tasca de divulgació, de la que no queda constància escrita. Són anomenats els responsables que en la propera temporada faran que aquesta Secció d'Esquí, mitjançant la premsa local i l'ARXIU social, no passi desapercebuda i siguin testimonis de la nostra tasca.

Per últim, i prèvia sol·licitud de la junta del nostre Centre, es confeccionen els estatuts de la secció, que són llegits a l'assemblea i que seran presentats per a la seva aprovació, a la junta del Centre .

No hi han més assumptes i s'aixeca la sessió a dos quarts de deu del vespre.

secció d'investigacions subterrànies

ESTIU 1979

A més de les exploracions realitzades per cavitats de Catalunya, la S.I.S. va fer dues interessants campanyes durant l'estiu de 1979. La primera es va realitzar a la província de Cuenca, concretament a Hoz de Beteta, durant els dies 24 de juliol al 14 d'agost. S'exploraren les següents cavitats Sumidero de Mataasnos, cueva del Becerro, cueva de la Semilla, sima del Embasao, cueva de la Ramera, sima del Campo i sima Juan Herran II.

L'altra campanya es portà a terme els dies 8 fins al 15 d'agost a la zona d'Alòs d'Isil (Pallars Sobirà), on s'explorà i es prospeccionà pel cantó de la Roca Blanca, Pic Quenca i Escala Alta.

Els nostres consocis Genar Indurain, Salvador Vives, Carme Canton i Joan Pallisé junt amb 13 membres de l'Spéleo Club de Plantaurel, de França, exploraren l'avenc EA-7, on s'aconseguí una profunditat de — 102 m., el Sumider de les Cireres, de 30 m. de recorregut, el RB-1, de — 55 m., el Sumider del Barranc de Moredo, de 100 m. aproximadament de recorregut, i la Cigalera de l'Obaga de Baleran (EA-5), màxima fondària de Catalunya, però que en aquesta ocasió tan sols es pogué baixar 60 m. degut a trobar-se tapat pel gel en aquesta cota.

MORTERON II

Els dies 12 i 13 d'octubre, els nostres membres de la Secció, Cristòfor Sánchez, Genar Indurain, Eduard Badiella, «Miguelín», «Ginés» i l'amic Oleguer Escolà, de l'E.R.E. del C.E.C., es traslladaren a la zona d'Hoyo Salzoso, prop de San Pedro de Soba (Santander) per tal d'explorar el Morterón II, cavitat de 505 m. de fondària. L'exploració va ser feta amb tota normalitat.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA DE LA S.I.S.

El dia 15 d'octubre es celebrà una Assemblea extraordinària per tal d'elegir nou president i junta de la S.I.S., després de la dimissió, abans de les vacances, del que era president Miquel Noguera i Batlle.

En aquesta Assemblea del mes d'octubre s'elegí a Francesc Romera i Rublo nou president de la Secció, acompanyat de la següent Junta:

Vicepresident:	Eduard Badiella i Noguera
Secretari:	Xavier Badiella i Noguera
Tresorer:	Jaume Tort i Segué
Bibliotecari:	Eduard Vives i Noguera
Publicacions:	Albert Buil i Leonart
Topografia:	Xavier Mayans i Bueno
Fotografia:	Antònia Casamada i Horta
Material:	Cristòfor Sánchez i Graciano Gilbert Guia i Gaitan

DECORACIÓ

ELLSA, S. A.

Ctra. Martorell, 58

Telèfon 788 39 44

CAMISERIA I CONFECCIONS

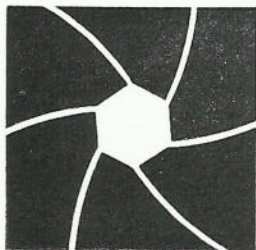
ORLEY

de VÍDUA PRAT

Sant, Pere, 29

TERRASSA

Telèfon 788 55 51

FOTOGRAFIA
INDUSTRIAL
Y PUBLICITARIA

**VIRGILI
VERA**

VALLPARADIS, 113/115
TELF. 784 08 62
ESTUDIO 788 95 39
TERRASSA

INTERSPORT

TERRASSA

Rutlla, 31

Tel. 784 09 22

SABADELL

Rambla del Caudillo, 116

Tel. 725 47 67

Ctr. N. 150. Km. 14,700

Sport Center

FOTOS

francino

Major, 9

Telèfon 780 23 11

TERRASSA